

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6733** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215 от Закона за устройството на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на ЕТ “Ангел Костадинов – АНКО-27“, ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния си представител адв. И. Г. – САК, против Заповед № РА-18-57/24.06.2022 г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1, ал. 3, ал. 6 и ал. 7 от ЗУТ е наредено премахването на „Павилион № 7“, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул.“170“).

В жалбата се твърди, че в заповедта не е посочено какъв е видът на преместваемия обект по смисъла на чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ. Сочи, че посочената разпоредба съдържа четири отделени вида преместваеми обекти, което налага обектът да се индивидуализира кой точно вид е, с оглед възможността за адекватно организиране защитата на жалбоподателя. Поддържа се, че в конкретния случай павилионът е трайно закрепен към земята, поради същият има характер на строеж по смисъла на параграф 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Сочи се, че за павилион № 7 е издадено разрешение за поставяне съобразно схемата за разполагане. Твърди, заповедта е издадена от некомпетентен орган, тъй като според чл. 225 ЗУТ това е началникът на ДНСК, а не главният архитект. Жалбоподателят не споделя изложените мотиви в заповедта, според които с приемането на нови подзаконовни нормативни актове се е ограничило действието на влезлия в сила административен акт за поставяне на павилиона. Счита, че тези твърдения на административния орган са неправилни, доколкото принципът

на правовата държава, залегал в чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България не допуска отнемането или ограничаването на права, предоставени със закон или административен акт. Според жалбоподателя приетите от Столичния общински съвет наредби, в качеството им на подзаконовни нормативни актове противоречат на актовете от по-висока степен. Сочи, че в случая е налице сключен договор за наем на терен – общинска собственост, по който е налице изпълнение на задълженията от страна на жалбоподателя. Излага оплаквания за нарушаване на принципа на последователност и предвидимост. По тези съображения моли за отмяна на атакуваната заповед. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – главният архитект на Столична община, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно призована, не изпраща представител по делото.

Административен съд София - град, след като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорената заповед е започнало с издаването на констативен акт № РИВ22-ВК08-430-9/13.06.2022 г., съставен по реда на чл. 57а от ЗУТ, от служители по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ към район „И.“ - СО. От приложения по делото и приет като доказателство констативен акт се установява, че на 13.06.2022 г. служители на районната администрация при район „И.“ са извършили проверка на обект „Павилион № 7“, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул. „170“) до входа на КАТ, попадащ в ПИ с идентификатор 68134.802.2202, УПИ VIII-1863, 2201, 2202, 2254, кв. 1, местност „Д. с отреждане „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“. Не се спори между страните, а и от доказателствата по делото се установява, че павилион № 7 е собственост на жалбоподателя, поставен е върху общински терен 3.12, съгласно схема за разполагане на преместваеми съоръжения – Павилионна група № 3 „КАТ“, одобрена от главния архитект на Столична община на основание чл. 197 от З./отм./ и чл. 120а от ППЗТСУ/отм./ и на основание чл. 56 от ЗУТ, както и че няма издадено разрешение за поставяне. В констативния протокол е посочено, че павилионът е с размери 2,80/1,80 м. и височина 2,30 м. с обща площ от 5 кв.м., изграден е от метална конструкция, захранен с ел. енергия и не е трайно свързан с терена. Въз основа на извършената проверка на място и по документи проверяващите са констатирали, че правното основание за издаване на разрешението за поставяне е отпаднало, както и че няма актуална схема. Въз основа на това са приели, че са нарушени разпоредбите на чл. 56, ал. 2 във връзка с чл. 57а, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУТ, което е основание за започване на административно производство по реда на чл. 57а от ЗУТ за премахване на павилиона.

Констативният акт е връчена на жалбоподателя чрез куриерска фирма „Е.“ на 21.06.2022 г., което се установява от приложената по делото обратна разписка. Жалбоподателят е упражнил правото си на възражение срещу съставения констативен акт, като е поискал отлагане на процедурата по премахване, предвид обстоятелството, че дейността осъществявана в павилиона е свързана основно с регистрацията на МПС и предлагане на застраховки гражданска отговорност, за което има сключени рамкови споразумения с две фирми.

Със Заповед № РД-09-09-56/09.05.2014 г. на главния архитект на Столична община е

одобрена обща и подробна схема за поставяне на преместваеми обекти на територията на район „И.“ - Столична община върху части от имоти – общинска собственост. От заповедта се установява, че една от подробните схеми е за павилион № 7. Видно от представения по делото и приет като доказателство договор № 181 за отдаване под наем на обект/терен – общинската собственост от 14.09.2004 г. наемодателят район „И.“, на основание горната заповед е предоставил за временно и възмездно ползване имот-общинска собственост, находящ се в [населено място], бул. Д. Ц.“ № 33 /до входа на КАТ/, с площ от 8 кв. м., за монтаж на преместваемо съоръжение, за срок от 3 години. Не се спори между страните, а и от представеният по делото анекс от 01.02.2008 г. към договора за наем се установява, че страните по договора са се споразумели срокът на договора да се удължава до приемането на нови схеми за преместваемите обекти по предвидения в Наредбата ред, като в чл. 3 от анекса е уговорено автоматичното прекратяване на договора, в случай на реализиране на мероприятиято залегнало в действащия план за регулация.

Видно от приложения по делото Акт за общинска собственост (АОС) № 3166 от 10.12.2021 г. поземлен имот с идентификатор 68134.802.2202 по КККР представлява публична общинска собственост.

С оспорената Заповед № РА-18-57 от 24.06.2022 г. на главния архитект на Столична община, на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1, ал. 3, ал. 6 и ал. 7 ЗУТ, във вр. чл. 56, ал. 2 от ЗУТ и Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално- декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО), е наредено на ЕТ “Ангел Костадинов – АНКО-27“ да премахне незаконосъобразно поставения преместваем обект: „Павилион № 7“, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул. „170“).

Като фактическо основание в заповедта е прието, че обектът е поставен върху терен-общинска собственост, без да е издадено разрешение за поставяне. Като правно основание в заповедта е посочено, че е нарушено изискването на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ във връзка с чл. 57а, ал. 1, т. 1 ЗУТ, чл. 57а, ал. 1 от ЗУТ.

Видно от приложената по делото Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021 г., кметът на Столична община е предоставил на главния архитект на Столична община свои функции по издаването на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1, чл. 57, ал. 1 ЗУТ (т. 1.35 от заповедта).

В съдебно заседание е изслушано и прието заключение на съдебно – техническа експертиза, което съдът кредитира изцяло, тъй като е обосновано, непротиворечиво и изготвено след извършен оглед на място.

Според заключението на вещото лице, павилионът не е трайно закрепен към земята, тъй като няма изграден фундамент, монтиран е непосредствено върху терена, като допълнително е направена циментова замаска в основата на павилиона. Вещото лице дава заключение, че процесният павилион представлява преместваем обект. Експертът дава информация, че по действащия УПИ VIII-1863, 2201, 2202, 2254, от кв. 1, местност „Д.“, теренът е с предназначение „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“. Според вещото лице така поставен павилионът може да бъде отделен и преместен на друго място без да се наруши целостта му.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, против административен

акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице правен интерес оспорването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - главният архитект на Столична община, което се установява от т. 1.35 на Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021 г., с която на основание чл. 57а, ал. 3 ЗУТ кметът на Столична община е делегирал на главния архитект на Столична община правомощията си за издаването на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1, чл. 57, ал. 1 ЗУТ.

От заключението на приетата по делото и неоспорена от страните съдебно – техническата експертиза се установява, че павилионът не е прикрепен трайно към терена и може да бъде отделен и преместен на друго място без да се наруши целостта му. Съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ „Преместваем обект" е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж. В случая характеристиките на павилиона и начинът на поставянето му, го определят като преместваем обект по смисъла § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, което води до извод за неоснователност на твърдението на жалбоподателя, че същият представлява строеж. С оглед на установеното по делото, че павилионът представлява преместваем обект, неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателя за липсата на компетентност на главния архитект за издаване на оспорваната заповед, обосновани с твърденията, че павилионът представлява строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ.

Оспорената заповед е надлежно мотивирана от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви, като в разпоредителна част подробно е описан преместваемия обект, както и неговото местонахождение.

Не се споделя оплакването, че в заповедта липсата на индивидуализация на преместваемия обект по смисъла на разпоредбата на чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 от ЗУТ, която урежда четири вида категории преместваеми обекти, доколкото в заповедта е посочено както неговото местоположение, така и техническите му характеристики (размери, конструкция и др.). Посочената информация се съдържа в оспорваната заповед и е напълно достатъчна за да се разбере за кой преместваем обект е издаден актът, поради което непосочването на обекта по смисъла на чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ не е съществен пропуск, който да послужи като основание за отмяна на заповедта. За пълнота следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ е приложима за всички видове преместваеми обекти, посочени в чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ, т. е. регламентиран е един и същ ред за премахването им, поради което неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че не е ясно по кой процесуален ред е издадена оспорената заповед.

Заповедта също така е издадена при спазване на специалните административно производствени правила по ЗУТ, а именно въз основа на констативен акт, съставен от длъжностни лица на Столична община и съобщен на жалбоподателя. Релевантните по случая факти са правилно установени и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. На жалбоподателя е предоставена възможност да вземе участие в производството, доколкото е връчен констативният акт и същият е упражнил правото на възражение срещу него.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон.

Процесният павилион № 7 има всички характеристики на „преместваем обект“ по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ и същият се намира върху терен - общинска собственост. Предназначението на преместваемият обект (павилион) следва да се определи като за „търговски дейности“ по смисъла на чл. 56, ал. 1, т. 2, предл. второ ЗУТ. Съгласно разпоредбата на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ за преместваемите обекти се издава разрешение за поставяне въз основа на схема и проектна документация, одобрени от главния архитект на общината, като условията и редът за издаване на разрешението за поставяне на обектите се определя с наредба на общинския съвет.

В случая административния орган се е позовал на разпоредбата на чл. 57а, ал. 1, т. 1 ЗУТ, според която преместваемият обект подлежи на премахване, когато е поставен без одобрена схема, когато такава се изисква, и/или без разрешение, в противоречие със схемата и/или в противоречие с издаденото разрешение. Следователно осъществяването на всяка една от алтернативно посочените в нормата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ хипотези може да послужи като основание на компетентният орган да разпорежи премахването на преместваемия обект. В настоящия случай липсва издадено разрешение за поставяне, което обуславя приложимостта на основанията, предвидени в чл. 57а, ал. 1, т. 1 ЗУТ, поради което издадената заповед се явява законосъобразна.

Наличието облигационни отношения между жалбоподателя и общината въз основа на договор за наем и анекс към него не може да замести липсата на издадено разрешение за поставяне на павилиона.

Принципът на правовата държава, залегнал в чл. 4, ал. 1 от Конституцията въвежда като основно начало правото и задължението на субектите да съобразяват поведението си с действащите към момента на извършването на правното действие законови разпоредби, като за целта е необходимо законодателят да не допуска създаването на взаимоизключваща се правна уредба. В случая именно жалбоподателят не е съобразил поведението си спрямо законовите разпоредби, тъй като по делото се установи, че за поставянето на собствения му павилион не е издадено разрешение, каквото е изискването на разпоредбата на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. В тази връзка оплакването на жалбоподателя за нарушение на принципите на правовата държава е неоснователно.

Оспореният акт съответства и на целта на закона - недопускане държането на обекти по чл. 56, ал. 1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл. 57а, ал. 1 ЗУТ за тяхното премахване.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорваният акт не страда от пороците, визирани в чл. 146 АПК, поради което оспорването следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, съдът намира за основателно искането за разноси, направено от процесуалния представител на ответника, като ги определя в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение,

в съответствие с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЕТ “Ангел Костадинов – АНКО-27“ срещу Заповед № РА-18-57 от 24.06.2022 г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА ЕТ “Ангел Костадинов – АНКО-27“ да заплати на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноси за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 215, ал. 7, т. 4 ЗУТ.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.

Съдия: